

FROUKE ARNS

EIGEN
TERREIN

Nijmegen bezongen in 22 stadsgedichten

Frouke Arns

EIGEN
TERREIN

Gedichten

Inhoud

Voorwoord	7
Goudvis in de Waal	10
Liefdesliedje voor Nimma	12
Bij een niet genomen foto	14
Alleen de witte strepen van het zebrapad	16
Kleine elegie voor een groot dichter	18
Tijdsverloop	20
Stillevens met krukje en mandarijn	22
Brood en spelen	24
Coolsville	26
Een terugkeer	28
Wat we achterlaten	30
Groen	32
Kleine handleiding voor de moderne pelgrim	34
Hotspot	36
Belofte in rood	38
Dwaalgast	40
Bezoekers	42
Met distantie heeft dat niets te maken	44
Uitgevlogen	46
Oude grond	48
Roem en blaren	50
Groenfilosofietje	52
Over Frouke Arns	55

Voorwoord

Alles begint achteraan

Wat moet je kunnen om stadsdichter te worden? Een woordenboek hanteren, een encyclopedie beduimelen, zinnen geven, vormen kennen, letters brouwen?

Wie moet je zijn om je stadsdichter te noemen? Een woordkunstenaar, een boreling uit het Waterkwartier, een liefhebber van alle seizoenen, een begenadigd spreker, een fantast?

En hoe klinkt je taal? Zoetgevooid, eigengereid, helder verlangend, van alle smetten vrij?

Er is geen staat te maken waarop een stadsdichter gemeten worden kan. Vooraf weet je nog niet wat de dichter gaat brengen en achteraf is het te gemakkelijk praten. Tussen die twee polen gebeurt het. Wat? Het! Dat onbestemde, dat van klank langzaamaan een roep wordt, aanzwelt tot een serie en tenslotte in een bundel wordt vereeuwigd.

Frouke Arns is de zesde stadsdichter van Nijmegen. In 2015 en 2016 verrijkte zij haar stad met 22 parels, en de stad was al zo gul toebedeeld door wie haar voorgingen! 22 momenten die achteraan beginnen en de weg bereiden tot hier, tot eind vorig jaar en tot nu, nu ze gebundeld worden en voor altijd heden zijn.

In haar debuut, *Mensen die je misschien kent* (2013), beschrijft Frouke in diverse gedichten een wereld die bestaat uit een mengeling van herinnering en werkelijkheid, een tijdperk tussen toen en nu. Niet zelden vallen die beide samen, waardoor je als lezer de lokroep ervaart, die de dichter tussen de regels heeft gestopt. De kracht uit die bundel trekt ze door in haar stadsgedichten.

Dat maakt deze bundel niet alleen een sterk vervolg op haar debuut, het is volkomen eigen terrein geworden: dit is haar stad, haar geschiedenis, haar liefde, haar verdriet, haar onbevangingheid en haar bevestiging; haar stem in haar werk.

Mensen die je misschien kent eindigt met het gedicht **Waarover ik nog moet schrijven**, waarin ik lees:

“Droevende handen, de ribbels op de weke toppen
van mijn vingers – het kind, het badwater.

Gebbruiksaanwijzingen die ik nog met lezen
om te weten hoe het werkt.

Foto’s waarop ik figureer in andermans leven
zonder te weten dat ik zo kan bestaan.”

Aan al die wensen is Frouke met haar stadsgedichten ruimschoots toegekomen.

Het wordt tijd voor een nieuwe verte, voorbij de overkant, voorbij de kei tot jezelf tot ...

Wim van Til
Poëziecentrum Nederland

Goudvis in de Waal

Als student bezocht ik eens na een avond stappen het standbeeld van Keizer Karel in het parkje midden op de rotonde. We hadden een goed gesprek. Het vroom, het was nacht en ik had geen plan. Mijn leven was als op de rotonde; zolang ik niet afsloeg, kon ik nog alle kanten op.

Toen ik door de gemeente, op voordracht van de SLAN (Stichting Literaire Activiteiten Nijmegen), gevraagd werd om stadsdichter van Nijmegen te worden, zei ik direct ja. Ik schreef mijn eerste stadsgedicht, dat ik bij mijn aanstelling op het Poëziefest voordroeg. Ik wist meteen dat het Keizer Karelplein, als symbool voor het hectische leven met alle keuzemogelijkheden, én de rivier, als metafoor van het gestage, stromende een rol zouden moeten krijgen. En op de een of andere manier vonden ook de goudvissen uit mijn jeugd (die we op een eerste mooie lentedag mee naar buiten namen en die 's ochtends vastgevroren in het ijs zaten, maar 's middags door de zon ontdooid weer rondzwommen in de kom), als kleine voorbodes van hoop, een plek in dit gedicht. Gepubliceerd in de Gelderlander op 5 februari 2015.

Je ging naar het plein om de keizer te zien.
Het vroom, het was nacht
en je had geen plan.

Je was jong en je leven was als op de rotonde:
zolang je niet afslaat
kun je nog alle kanten op.

Wij bestaan uit water en tijd, zei de keizer.
Zijn woorden vielen als ijsblokjes
gladwit stuiterend op de grond.

*Je dacht aan je goudvis, die je als kind in de lente
meenam naar buiten en vergat;
nachtvorst zette hem op pauze -je was ontroostbaar*

*tot de zon hem ontdooide en hij weer zwom.
Jaren later spoelde je vader hem door naar zijn vrienden
die op hem wachtten in zeeën van tijd.*

Je gaat naar de brug om de Waal te zien.
Heeft water een leeftijd, het is al zo oud;
zou het iets weten, vraag je de rivier.

En de stad staat blauw van de dag aan haar kade,
een aak duwt traag de ochtend voor zich uit,
aan dek schudt een vrouw uit lakens haar dromen.

Soms denk je nog aan zijn woorden, draaiend van afslag
naar afslag op die kolkende rotonde, en vraag je je af
wat daar zo schittert, in die diepe, donkere onderstroom.